

Ilse 's western avontuur

Barrel racing

Esther van der Heiden

Eerste druk 2020

© Esther van der Heiden

Omslagwerk en vormgeving binnenwerk: Esther van der Heiden

Foto auteur: © Femke van der Logt

Foto omslag: © Esther van der Heiden

Uitgever: Esther van der Heiden

Drukker: mijnbestseller

Filter foto omslag: © photolab-it.com

ISBN:9789403605869

Dit betreft een fictief verhaal hieraan kunnen geen rechten worden ontleend.

Dit boek heb ik speciaal voor mijn dochter Femke geschreven. Ze had zelf een Ilse kunnen zijn. Alleen doet zij aan Reining en geen barrel racing. Zij is gek op paarden en rijdt zelf nu al een tijdje western. Lezen doet ze graag. Ik was dan ook op zoek naar een leuk leesboek voor haar over paarden en dan natuurlijk over het western rijden.

Dit leek nog niet zo gemakkelijk als dat ik dacht. Ik kon dus ook niet zo snel iets vinden. Hierop besloot ik om zelf iets te gaan schrijven. Speciaal voor haar.

Lieve Femke ik hoop dat je veel plezier beleeft in het lezen van dit verhaal.

Love you to the moon and back.

-x- mam

Barrel Racing

Proloog

Hoi, ik ben Ilse en zestien jaar. Ik zit in het derde jaar van het Pegasus college. Daar volg ik de opleiding dierverzorging. Dieren vind ik erg leuk, hier wil ik graag mijn werk van maken. Als hobby doe ik aan paardrijden. Sinds mijn stage bij een westernstal rijd ik western. Dit is echt super gaaf. Vandaag vieren we dat ik gisteren in de top 3 van de barrel racing Nederland geëindigd ben samen met Minstrall. Maar voordat ik op dit punt gekomen ben heb ik enorme tegenslagen gehad.

Het is allemaal begonnen met mijn stage die ik liep op de westernstal Braam van de gelijknamige Meneer Braam. Hij runt de stal samen met zijn

zoon Alex. Een ongelooflijk leuke jongen en... mijn vriendje. Carolien mijn beste vriendin heeft mij geholpen om de stageplaats te vinden. We hebben elkaar leren kennen op de manege waar we jaren samen gereden hebben. Dit was haar stageplaats en heel even dat van mij. Het begon allemaal op een mooie zomerse dag....

Hoofdstuk 1

Het is zaterdag Carolien en ik zitten op de fiets onderweg naar westernstal Braam om te informeren of ik daar misschien stage kan lopen. ‘Wow wat is het er mooi’ breng ik met verbazing uit. Ik ben er geregeld langs gekomen op een rondje met mijn honden Taran en Dakotah. Dan kom ik nooit bij het hek. Nu ben ik dus onder de indruk.

‘Ik twijfel of ik dit wel durf’, ik kijk Carolien aan. ‘Wat is dit nou? Jij kunt dit, dit is wat je altijd al wilde doen en nu sta je hier een beetje met, ik weet niet of ik dit wel durf?, Nou jij durft dit. Kom op, jij denkt niet jij doet gewoon. Nu moet je niet ineens gaan denken. Kijk daar zie ik iemand die lijkt hier wel te werken. Je loopt naar hem toe en je vraagt of je hier stage

kan lopen zo simpel is het'. 'Oké, oké. Ik ga al', ik raap mij zelf bij elkaar en loop zijn kant op. Hallo, ik ben Ilse en ik vraag mij af of jullie stagiaires aannemen. Ik oefen in mijn gedachten en let hierdoor niet op. 'Hallo, kan ik je ergens mee helpen?' Ik schrik op uit mijn gedachten en kijk in de mooiste ogen die ik ooit heb gezien. Ik sta perplex en bekijk zijn door de zon gebruinde gezicht met zijn donkerblonde haren en groene ogen, dat maakt hem de knapste jongen die ik ooit heb gezien.

'Kan ik je helpen?' hoor ik hem nogmaals vragen, nu iets dringender. 'Hoi, oh ja sorry ik, uh was even in gedachten geraakt. Ik zou hier graag stage willen lopen. Nemen jullie stagiaires aan?' 'Stagiaires? Ik geloof dat ik je daar niet mee kan helpen.'

Op dat antwoord druipt de teleurstelling blijkbaar van mijn gezicht. Hij gaat gauw verder. 'Begrijp mij niet verkeerd, maar over stagiaires gaat mijn vader. Ik ben Alex, beginnend paardentrainer.' Hij steekt zijn hand naar mij uit. Ik herpak mezelf en neem zijn hand aan en stel mij aan hem voor. 'Weet je wat we doen Ilse? Als jij nou even je nummer achterlaat dan zal ik het aan m'n pa doorgeven.'

'Prima idee' antwoord ik. Ik loop met hem mee naar het kantoor voor pen en papier. Terwijl ik achter hem aanloop kijk ik mijn ogen uit. Van dichtbij is het nog veel mooier. Aangekomen in het kantoor schrijf ik mijn telefoon nummer op een memo blaadje. Ik geef hem het blaadje en wens hem verder een fijne dag.

Ik voeg mij weer bij mijn vriendin en vertel haar hoe het is gegaan. Dat die jongen Alex heet en ongelooflijk knap is. 'Dus nu moeten we wachten of je gebeld word door zijn pa' valt Carolien mij in de rede. 'Uh ja dus, ik hoop dat zijn vader mij niet al te lang laat wachten.' We stappen weer op onze fiets en gaan weer terug naar huis.

Eenmaal thuis aangekomen kan ik nog steeds niet geloven hoe leuk Alex is. Dat soort knapheid zou verboden moeten zijn, ik moet lachen om mijn eigen gedachte.

Na het avondeten kijk ik nog wat televisie. Een beetje teleurgesteld dat ik nog niet gebeld ben.

Ik vraag mij ineens af waar Carolien eigenlijk stage gaat lopen? Ach,

Carolien kennende heeft ze dat allang geregeld. Waarschijnlijk gewoon op de manege waar we allebei rijden. Misschien dat ik daar ook heen kan als de westernstal niet doorgaat. Ik schrik mij rot als mijn mobieltje afgaat. Er staat een nummer in dat ik niet herken. Snel neem ik op.

‘Met Ilse’. ‘Goeden avond.’ Klinkt het vanaf de andere kant van de lijn. ‘Je spreekt met Meneer Braam. Sorry, dat ik zo laat bel, maar er was een klein paarden probleempje. Ik begrijp van mijn zoon dat je vandaag bent langsgesproken voor een stageplaats, klopt dit?’ ‘Ja, meneer dat klopt’ antwoord ik hem snel. ‘Ik ben gek op paarden en rijd al jaren op de manege hier in de buurt. Ik zou heel graag meer willen leren over het western rijden’. Het blijft even stil aan de

andere kant van de lijn. Ik word daar erg nerveus van. 'Als je van de week nou even tijd heb om langs te komen dan praten we even persoonlijk met elkaar. Ik hoef deze week nergens meer heen dus ik ben gewoon aanwezig. Kom maar langs wanneer het je uitkomt. Meld je maar bij mijn zoon'.

'Oké dank u wel en een fijne avond'. Ik hang op en een diepe zucht ontsnapt mij. Alex had het toch doorgegeven en ik ga hem in elk geval nog een keer zien. Ik lach bij deze gedachte.

Hoofdstuk 2

Tijdens mijn ontbijt besluit ik om vandaag naar de westernstal te gaan voor mijn gesprek. Ik kan het maar achter de rug hebben. Ik zet mijn vaat in de gootsteen en vertrek naar de achtertuin om daar mijn fiets te pakken. Het is mooi weer. Ik trek mijn vest uit en gooi deze op een tuinstoel. Die heb ik vandaag niet nodig. Opnieuw kijk ik mijn ogen uit wanneer ik voor het hek sta van deze mooie stal. Ik zet mijn fiets tegen het hek en betreed het terrein. Melden bij Alex hoeft niet, alsof het afgesproken is komt meneer Braam mij tegemoet lopen. 'Jij bent vast Ilse' en steekt zijn hand naar mij uit. Ik pak hem aan en we schudden elkaar de hand. Alex zei al dat je een knap meisje bent. Mijn